

VEM ÄR VEM I GOLF?

2. FINN SÖRVIK

Finn Sörvik, svensk nationell mästare 1944, 1945 och 1946, är göteborgare och hovåspojke av födsel och ohejdad vana. Han föddes den 27/5 1917 på Hovås, en knapp drive från nuvarande 18:e utslaget.

Eftersom golfbanan låg utanför knutarna var det naturligt, att han redan som pojke kom i kontakt med spelet. Om jag är rätt underrättad spelade han sin första tävling som 14-åring 1931. Eftersom han hade gott påbrå — Sörvik var ett känt namn i idrottskretsar i början av seklet — och jämnåriga träningskamrater dröjde det inte länge förrän hans namn började skylta i prislistorna. Han vann sålunda Juniorpokalen 1933 och 1934, Londonpokalen 1935 och 1937 samt lade sig för alltid till med Ragnar Andréens pokal 1938. År 1936 startade Sörvik för första gången i SM, som gick i början av juni på Kevinge. Han mötte i semifinalen Sune Malmström och var 2 upp och 3 att spela, men förlorade de återstående tre hålen. Sune Malmström vann sedan mästerskapet.

De följande åren medförde nya framgångar. Han deltog bl. a. i landsmatcherna mot Holland och Tyskland 1938 och 1939, men den värdefullaste segern anser han själv vara klubbmästerskapet 1939. Sedan kom beredskapen med långa tjänstgöringsperioder och Finn Sörvik, som utbildade sig till reservofficer, fick ligga inne i ett kör och hade inte många tillfällen att spela golf. 1942 är han emellertid med i landsmatchen mot Danmark, liksom även 1943 och 1945. Han satte igång igen mera på allvar 1944 och lade då beslag på både svenska mästerskapet och klubbmästerskapet, segrar som upprepades 1945. Och slutligen utförde han i år den enastående bedriften att i den hårdaste konkurrens för tredje gången i följd ta hem det nationella mästerskapet. Det har inte hänt sedan Tor Törnsten tog mästerskapet åren 1909, 1910 och 1911.

Finn Sörvik är onekligen en av de stora kanonerna i svensk golf och en god exponent för vår standard. Han spelar vackert, säkert och chosfritt. Det ser lätt ut och man försöker omedvetet att göra efter. Hans spel påminner om både Frank Dyer och Douglas Brasier, göteborgsklubbens två senaste instruktörer. Kanske Sörvik spelar väl hastigt, enligt mångas åsikt alldeles för fort. Men detta är en vana som han själv påstår, att han inte kan komma ifrån. Och då är det nog ingenting att göra åt det. Man kan dock inte frigöra sig från tanken, att han ibland i vissa situationer skulle nå bättre resultat, om han tog lite mera tid på sig för slaget. Det fanns i England efter förra världskriget en mycket känd professional vid namn George Duncan, Open champion 1920. Han gick praktiskt taget direkt fram till bollen och klippte till. Det sades om honom, att om han bara ville titta på bollen ett par sekunder innan han slog till, sa skulle han bli oslagbar.

Under mästerskapsdagarna i Båstad i år frågade signaturen förbundsinstruktören Mr Kemp, vad han tyckte om Sörviks spel. Han var mycket imponerad och ansåg att Sörvik absolut spelade för scratch. Med den fattning om klubban och den sving han har, sade han, kan det inte bli mycket fel på slagen.

Den omständigheten att Finn Sörvik lagt sig till med de tre senaste mästerskapen och de två senaste klubbmästerskapen (årets klubbmästerskap har inte gått än) torde bevisa, att han står något framför våra övriga spelare. Men han tränar också mer än kanske någon annan. Det skall vara extra förhinder om inte Finn Sörvik jämte tre—fyra andra spelare varje kväll under högsäsongen rusar runt banan på Hovås, bärande de tunga bagarna själva. Han har, liksom alla göteborgare, den oskattbara förmånen att alltid ha elitspelare att slåss med. Då kan det bli resultat av träningen.

Till slut kan tilläggas, att Sörvik den 15/6 satte nytt officiellt rekord för Hovås-banan med *66* slag, vilket torde stå sig lång tid framåt, samt att hans specialslag är halvlånga approacher mot vinden.

E. R.